

munale Raad ere valgte paa den Maade, de nu ere, antager jeg nok, de ville vide at varetage Hartkornets, de kørepligtiges Interesser, saa at Taksterne rimeligvis nok ville blive fastsatte saaledes, at ingen skal være særlig begejstret for denne Vej, naar han ikke kan henregne sig til uformuende, medmindre han er i et saadant Tilfælde, at han ikke ad anden Vej kan erholde Befordring. Derfor tror jeg, at der ikke er nogen Fare ved at gaa den Vej, vi have tilladt os at foreslaa i dette Lovforslag. Hovedprincippet er altsaa indeholdt i § 1. De andre Paragraffer indeholde kun saadanne Bestemmelser, som ere en Følge af Hovedbestemmelsen i § 1, saaledes Bestemmelsen om, at den Betaling, der erlægges efter § 1, indgaar i Kommunkassen, og Bestemmelserne om, at Betalingen skal estergives over for uformuende, idet Sogneraadet stønner om, hvorvidt den skal estergives eller ikke; ere de paagældende aldeles uformuende, skal den i hvert Fald estergives. § 3 indeholder Bestemmelser om Kørselspligtens Fordeling og bestemmer endvidere, at Sogneraadet skal have en Vedtægt, hvorefter det tilstiger til Kørsel, samt at de, der blive tilslagne, skulle være forpligtede til at køre. Endelig indeholder § 4 Bestemmelser om saadanne Tilfælde, hvor vedkommende nægter at køre, samt en Bestemmelse om Appel, som gaar ud paa, at Sogneraadets Afgørelse af de misfornøjede kan indaafes for Amtsraadet, hvis Kendelse er endelig.

Jeg antager ikke, at der her i dette Ting vil kunne rejse sig nogen væsentlig eller vægtig Indvending mod dette Forslag. Jeg tror at kunne sige, at adskillige ærede Medlemmer i denne Sal saa vel som adskillige uden for denne Sal have levet i den Tro, at dette Forhold i Birteligheden var afgjort; i alt Fald gjorde jeg den Erfaring, da jeg i Fjor første Gang fremkom med dette Lovforslag, at flere gik i den Tro, at det var overflødig. For disses Vedkommende vil det jo være en let Sag at gaa med til Forslaget. Jeg tror heller ikke, at det vil medføre større Byrder for det kørepligtige Hartkorn. Jeg tror, at man maa indrømme, at det i mangfoldige Tilfælde, maaflø i de fleste Tilfælde, er saaledes, at dette Forhold er ordnet ad Frivillighedens Vej, saaledes at uformuende allerede nu ad Frivillighedens Vej kunne faa Befordring. Men vi have dog flere Steder, hvor det ikke er saaledes, og derfor tror jeg, at det alligevel er nødvendigt at faa en Lov som denne. Jeg skal derfor paa det bedste anbefale dette Lovforslag til Tingets Velvilje og for Øjeblikket

afvente yderligere Udtalelser om Lovforslaget.

Judenrigsministeren (Singerløv):

Et Forslag i den Retning, som her er fremsat, er jo ingenlunde ukendt for Tinget, thi den nuværende Indenrigsminister fremsatte — jeg tror, det var i 1885—86 — et Forslag for Rigsdagen, der gik i noget lignende Retning, og min Forgænger havde allerede i 1884—85 fremsat noget lignende. Men det kan jo ikke nægtes, at Forholdene siden den Tid ere væsentlige forandrede. Der var den Gang langt større Trang til de Bestemmelser, der foreslaas nu, og jeg skal derfor i Kort-bered gennemgaa, hvorledes Forholdene vare, og hvorledes de nu ere blevne. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne nævnedes ganske rigtig den gamle Bestemmelse i Forordningen af 26de Juni 1844, som giver Ret til at faa Jordmoderen afhentet for Folk paa Landet, som ikke have Hest og Vogn og trænge dertil. Det gælder for Indreters og Husmænds Hustruer og de med disse ligestillede ugifte Fruentimmer, selv uanset, om de ere under Fattigforsørgelse eller ikke, og denne Hjælp regnes ikke for Fattighjælp. Det er en gammel og endnu gældende Bestemmelse. Men dernæst har der, som jeg før nævnte, været fremsat Forslag i 1884—85 og 85—86. Naar jeg nu anser det for mindre fornødent og for øvrigt ogsaa for mindre rigtig at gaa til de Bestemmelser, som her ere fremsatte, er det netop, fordi der er gennemført noget ret betydeligt paa dette Omraade, dels ved den ny Lov om det offentlige Fattigvæsen, dels ved den ny Sogtasselov. I Loven om det offentlige Fattigvæsen bestemmes der jo i § 44, at: „Genstand for Erstatning er enhver Understøttelse, der inden for de for Ydelse af Fattighjælp dragne Grænser og under Sagttagelse af Forfisterne i den foregaaende Paragraf er ydet af en Kommune til en ikke sammesteds forsørgelsesberettiget Person.

Herfra undtages dog:

a) Udgifter til Læge, Jordemoder samt Begravelsesomkostninger.

b) Enhver Understøttelse, som har bestaaet i en Ydelse, der som Genstand for Pligtarbejde eller af andre Grunde ikke behøver at medføre Udgift for Kommunens Kasse, f. Eks. Befordring til og Budsendelse efter Læge og Jordemoder, affindiges Bevøgtning med mere.

c) De til Brevbetaling i Fattiglager medgaaende Udgifter.

De under a. b. og c. nævnte Understøttelser betragtes i Forhold til den understøttede overhovedet ikke som Fattighjælp.